

Ting. Det, man forlanger af Embeds-
examen, er, at den skal afgive Sikkerhed for,
at de, der gaa op til samme, have gennem-
gaaet et videnskabeligt Kursus og paa en
friere Maade tilegnet sig en vis Fremstilling
af Videnskaben, et vist Indhold i en vis
Form, men man forlanger ikke, at de skulle
være selvstændige Videnskabsmænd, saa at de
kunne have en begrundet Dom om alle
de Fænomener, som vise sig indenfor vedkom-
mende Videnskabs Omraade. Naar vi gaa
udenfor Universitetet, finde vi derfor meget
Saa, som ere Videnskabsmænd, og meget Saa,
som nogenstunde have været det, og jeg tror
derfor, at jeg med fuld Sikkerhed kan sige,
at, dersom det ikke er Meningen at sætte saa-
danne Lønninger for disse Examenkommissi-
oner, eller hvad man nu vil kalde dem, at
de omtrent kunne leve deraf og kunne hen-
give sig til Studierne for den Tid, hvori de skulle
virke, faar man ikke virkelige Videnskabsmænd der-
til. Saadanne Lønninger tror jeg imidlertid aldrig
ville blive bevilgede efter vore smaa Forhold.

Ministeren for Kirke- og Under- visningsvæsenet:

Jeg kan selvfølgelig
ikke paa dette Tidspunkt af Dagen ønske at
komme ind paa nogen dybere Debat af dette
Spørgsmaal om Examenkommissionernes Be-
tydning eller rettere sagt om deres afgjorte
Fortrinlighed fremfor enhver anden Ordning.
Jeg har kun begjært Ordet for at fremkomme
med nogle enkelte — og jeg vil strax tilføje
aldeles aphoristiske — Bemærkninger overfor
enkelte Yttringer af den ærede Ordfører. Den
ærede Ordfører kom blandt Andet til at om-
tale Studenternes Stilling til denne hele Sag.
Jeg tror, at det kan være rigtigt i saa Hen-
seende at fremhæve, at det eneste Skridt, som
foreligger i den Retning, er en Adresse fra
yngre og ældre Studenter, nemlig Theologer,
som i sin Tid fremkom med et meget betyde-
ligt Antal Underskrifter, og at denne netop
gik ind paa faste Censorer. Der havde vel
ogsaa været Stemning for Examenkommissi-
oner, men dette vandt ikke Majoritet, hvorimod
man i dette Andragende samstemmede om at
ansolde om Indførelsen af faste Censorer, og
det var vistnok med Føie, at man deri saa en

væsentlig Hjælp til at kunne befri sig for de
Misligheder, som man dengang troede at have
Grund til at klage over. Det forekommer mig
ogsaa, at den ærede Ordfører ved Bedømmel-
sen af disse faste Censurers Indflydelse kom
noget i Strid med, hvad han iøvrigt navnlig
i sit sidste Foredrag kom til at sige. Det vil
jo nemlig ikke alene være de faste Censurers
Opgave at give Karakterer, naar Alt er sær-
digt, men det ligger jo ligefrem i Forslaget,
saaledes som det er affattet fra Flertallets
Side, og som jeg har erklæret at kunne gaa
ind paa det, at de ogsaa skulle have en be-
stemt Indflydelse paa selve Opgaverne. Jeg
skjønner ikke rettere, end at, naar disse Cen-
sorer skulle deltage i Bestemmelsen af disse
skriftlige Spørgsmaal og dernæst tillige, for-
saavidt som man indfører skrevne Spørgsmaal,
som skulle udtrækkes til selve den mundtlige
Examination, selvfølgelig ogsaa saa Indfly-
delse i saa Henseende, saa er dette i Forbin-
delse med den øvrige Medvirkning, som der
er givet dem, en meget betydelig Indflydelse,
som saaledes vil udøves fra deres Side. Jeg
tror derfor, at man ved et saadant Skridt
som det, der er bragt i Forslag fra Ministe-
riets Side, ikke blot vil imødekomme de Un-
sker, som fremkom for endel Aar tilbage, men
i Virkeligheden ogsaa vil være istand til at
at modvirke saadanne Misligheder, som man
dengang frygtede for, hvis de skulde vise sig.
Dette med Hensyn til Studenterne. Maatte
jeg se Sagen fra en anden Side — idet jeg
som sagt holder mig til den aphoristiske Maade,
som jeg yttrede, at jeg vilde tillade mig at benytte
— saa vilde jeg betragte de forskellige Kultusmini-
stre og deres Stilling overfor denne Sag. Den
ærede Ordfører bemærkede derom, at der dog
nok havde været flere af dem, som havde
været stemte for denne Sag. Ja, det maa
jeg sige betyder grumme lidt, saalænge som
man ikke er kommen videre. Man kan meget
let være stemt for en Sag, men man kan, naar
man kommer ind paa Gjennemførelsen deraf,
støde paa saadanne Banffeligheder og Betænke-
ligheder, at man bliver omstemt, og man kan
altsaa i Virkeligheden ikke tale om disse Mi-
nistres Mening forinden der fra deres Side
har foreligget bestemte Skridt til at gennem-